աստ ի Լէօպօլիս. յորում ոչ միայն զգիտութիւնս իմաստասիրականս և աստուածաբանականս եկեղեցւոյն Հռոմայ, այլ և զլեզուն հայկական ուսանիցէին, և յառաքինութիւնս կրթիցէին, և քահանայացեալք ծառայիցէին եկեղեցւոյ համարժանապէս, և անջրելի պահիցէին զհաւատն կաթուղիկէ: Քանզի էին այնր ժամանակի քահանայք՝ յոյժ տգէտք ներհըմտութեանց և անվարժ լեզուին արամեան. որպէս և ինքն ժողովուրդն: Զորոց երբեմն գրեաց ոմն.

«Իսկ քահանայք որք ի Լօվ կան՝
Գռոզ յանդուգն ամբարտաւան.
Ոչ ումեք են նոքա հաւան,
Զտեսի յայլուր սոցա նըման:
Զգիտեն բընաւ զսահման ուսման,
Եւ ոչ իսկ զլեզուն հայկեան.
Զոր ընթեռնուն՝ ոչ հասկանան,
Եւ գիտողաց վերայ խրոխտան:

Վասն որոյ գրեալ առ փափն Աղեքսանդր Է. յուշ արար նմա զհարկաւորութիւն վարժարանին. որ և հայրականաւ սիրով կատարեաց զխնդիրն, հիմնեալ աստ ի Լէօպօլիս զվարժարան երկոտասանից նպարունեաց (Թոշակաւոր) ծախիւք առաքելականի որրոյ աթոռոյն, յամի Տեառն 1662ին, և ի Թուին Հայոց ՌՃԺԱին. և առաքեաց զաստուածաբան վարդապետն Կղեմէս ի կարգէ Թէատինոսաց, զհմուտն արամեան դպրութեան, զի վարժիցէր զնոսա ի գիտութիւնս և ի լեզուն հայկական: Որ մինչեւ ցայժմ ծաղկի նոյն վարժարանն ընդ կառավարութեամբ Հարց Թէադինոսաց. և ի նմանէ բողբոջին քահանայք իմաստունք, վարդապետք աստուածաբանք և եպիսկոպոսունք: — Իսկ Նիկոլայոս կացեալ յարքեպիսկոպոսութեան զամս 55, մեռաւ աստէն ի Լէօպօլիս, յամի Տեառն 1681ին, ի հոկտ. 14ին:

Մինաս վարդապետ Էվդոկացի, Չիլիֆտար օղլու մականուանեցեալ, եպիսկոպոս Պուղտանու, եկն ընդ իս ի Լէօպօլիս՝ ի դառնալ իմում, և առաջի զարտինալին Փալլավիչինի Լէկադի փափին, որ յայնժամ էր ի Լէօպօլիս, արար զդաւանութիւն հաւատոյ կաթուղիկէի, յամի Տեառն 1686ին, և ի Թուին Հայոց ՌՃԼԵին:

Ազարիա կաթուղիկոս Աղուանից համակամութեամբ եպիսկոպոսաց ոմանց յիւրոյ նահանգին, զդաւանութիւն կաթողիկէ հաւատոյ առաքեալ էր առ փափն Իննոչենցիոս ԺԱ, և առ իս գրեաց ի ձեռն Զափօլսքի Եէզուիթային Լեհացւոյ՝ յամի Տեառն 1688ին, յաղագս իրաց ոմանց հոգալոյ առ սուրբ աթոռն առաքելական՝ վասն իւր և վիճակին. զոր և արարի.

Մովսէս վարդապետ Երեւանցի յամի Տեառն 1689ին, եկն ի Լէօպօլիս,